

Israelstur

- et nytt møte med Jesus

Skrevet av Katrine Myrseth

Min bestevenn som levde lenge før meg. Min bestevenn som jeg har møtt på så mange andre måter enn fysisk som et menneske. Min bestevenn som gikk rundt på jorda, der hvor jeg nå også fikk muligheten til å gå.

En god gjeng bibelskolestudenter fra Bildøy Bibelskole vandret rundt i Guds utvalgte land i tolv dager. Etter lang og til tider slitsom reising, fikk vi puste inn den varme israelske luften som møtte oss da vi gikk ut av flyet i Tel Aviv. Vi var spente og hadde mange forventninger til dagene som lå foran oss. Vi var klare til å ta til oss inntrykk og lærdom. Vi var nå kommet til landet hvor Jesus ble født, hvor han levde, døde og sto opp igjen.

Det var en tur med mange hotellbytter, mye bussing og variert program. En dag kom vi til Jesu fødested, Betlehem, byen hvor Jesu reise startet, byen hvor Guds Sønn ble menneske for å fullføre frelsesplanen. Da vi kom dit gikk vi inn i en kirke som var bygget der hvor Jesus trolig ble født. Vi gikk ned en trapp inne i kirken, og kom inn i en slags grotte. Der og da, følte det ikke så spesielt å være der og se det, for det var så annerledes enn hva vi hadde sett for oss. Vi trodde det var et så og si uberørt og ivaretatt sted hvor vi faktisk kunne se for oss at Maria og Josef sto med Jesusbarnet i armene, hvor dyrene sto omkring i stallen og hvor gjeterne satt med beundring i blikket. Alt var pyntet på, det var trangt og fylt med mennesker. Det originale var ikke blitt bevart på den måten vi håpte og trodde. Selv om det bare var å følge køen ned trappa, såvidt rekke å kikke, for så og gå rask opp igjen, var det likevel kjekt å ha vært der. **På en slik tur var det ikke så lett å ta inn over seg alle inntrykkene på en gang, så det går først opp for en hva en har sett når en kommer tilbake.** Mens vi var i Betlehem dro vi opp til et sted hvor vi kunne se utover hyrdemarkene hvor gjeterne fikk et møte med englene og budskapet om Jesusbarnet. Det var fint og spesielt å være der og lese juleevangeliet mens vi kunne se for oss hendelsene på de uberørte markene.

Et av mine yndlingssteder på turen, var da vi var i Nasaret. Vi var på et museum, Nazareth Village, som var en rekonstruksjon av Nasaret. Der fikk vi et bedre innblikk i hvordan kulturen og levemåten var på den tiden. Vi fikk se mennesker kledd i gjeterdrakt som passet dyrene sine, snekkere som jobbet slik som Josef og Jesus, vi fikk se hvordan menneskene kledde seg og arbeidet og hvordan bygningene kunne ha sett ut. Ved å være der fikk vi et helhetsinntrykk av hvordan det var på Jesu tid, og vi fikk komme nærmere historien og kulturen som Jesus voks opp i.

En av de flotteste dagene var da vi var i Galilea ved Genesaretsjøen. Først gikk vi nedover Saligprisningenes berg på en slitt traktorveg. Det var en varm dag, men med drikkeflaske og en svak bris ble det en flott spasertur. Vi så utover toppene og kunne flere steder se for oss Jesus holde bergprekenen. Da vi kom ned gikk vi til en kirke som lå rett ved vannkanten til Genesaretsjøen. Vi fikk muligheten til å vasse i vannet og ha en stille stund med oss selv og Bibelen. Høydepunktet på dagen var båtturen over Genesaretsjøen. Vi sang lovsanger og leste om da Jesus stillet stormen og da Han gikk på vannet. Det var så fint å kunne høre bølgeskulp fra båten, kjenne vinden møte huden og nyte varmen fra solen.

Da vi forlot varmen og saltet ved Dødehavet, som ligger 400 meter under havet, og kom til Jerusalem, som ligger 550 – 850 m.o.h., merket vi en tydelig temperaturforskjell. **Vi måtte bytte ut shorts, T-skjorte og sommerkjole med bukse, jakke og skjerf.** Tross for den kjølige vinden, fikk vi fine dager i Jerusalem, Israels hovedstad. På alle steder vi var på turen, las vi tekster i Bibelen som var relatert til de stedene vi var. Da vi var i Getsemane var det helt spesielt. Vi fikk en stund for oss selv med Gud og Bibelen, hvor vi kunne lese om da Jesus gikk for seg selv for å be. Han lå der i frykt. Han kjente den ytterste form for angst – han svettet blod. Jesu reise hjem til Himmelen begynte å få fart på seg. Alt Jesus gjorde skjedde for en grunn og var en brikke i frelsesgjerningen. Jesus visste at Han ikke hadde noen valg. Han visste at Han snart skulle bli tatt av soldatene og dømt til døden.

Senere gikk vi gjennom gaten Via Dolorosa som ligger i gamlebyen i Jerusalem. Via Dolorosa er latin, og betyr «smertens veg». Den regnes for å være den vegen Jesus gikk opp til Golgata med korset. Lidelsesvegen gikk fra Løveporten og opp til Gravkirken. Denne strekning besto av 14 poster, hvor hver post presenterte noe av det som skjedde på vegen Jesus gikk og hvor hendelsen var. Disse postene strekte seg fra starten hvor han blir dømt til døden, til han ble gravlagt. F.eks. var en post av hvor Jesus falt under korset første gangen, en annen hvor Simon kom for å hjelpe Han, en hvor Han møtte sin mor og en hvor han ble korsfestet. Det som var litt uventet, var at denne gaten nå var en handlegate. Det var mange, fargerike boder, spennende lukter og salgsmenn som ropte etter oss overalt. Tross mange mennesker og mye å se på, klarte vi å stenge ut noe av det. **Idet vi klarte å fokusere, var det helt spesielt å gå der og faktisk tenke på at også Jesus hadde gått her.** Her gikk Han med slitte klær som snart ble revet av Ham. Her gikk Han og ble pisket i allerede åpne, blodfylte sår. Han gikk med en tornekrone som gnagde inn i hodet Hans. Han gikk i smerte. Han var dømt til døden. Han bar ikke bare et tungt og stort kors – Han bar alle verdens synder. Ikke bare dine, eller mine, men hele menneskehetens synder.

Etter å ha besøkt landet hvor det skjedde, har jeg fått et helt nytt forhold til troen min. Jeg gleder meg ekstra til julen, for jeg har forventninger om at jeg vil få et mer nært forhold til hva vi egentlig feirer. Det å kjenne på tvil ovenfor Guds og Jesu eksistens, er plutselig blitt helt fjernt for meg. **Nå er det også annerledes å lese Bibelen. Jeg kan sitte og lese, og tenke at «her var jeg!».** Det er enklere å se for meg stedene, kulturen, hvordan det så ut og hvordan levemåten deres var. Jeg og Israel har lenge hatt et fjernt avstandsforhold, både fysisk og psykisk. Nå kjenner jeg så mye mer til landet, og selv om det er mye mer å se og mye mer å lære, har jeg et nærere forhold til Israel og ikke minst til alle hendelsene som hendte der. Jeg var i Israel, hvor min bestevenn som levde lenge før meg tilbrakte hele sitt liv. Min bestevenn som jeg har møtt på så mange andre måter enn fysisk som et menneske. Der hvor mitt forbilde gikk rundt på jorda, der fikk jeg nå også fikk muligheten til å gå.